

Βόλος Οκτώβριος 2015
Σεραφείμ Αθανασίου

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ»

Επειδή τα καλύτερα της νιότης μου χρόνια που φτάνουν τον αριθμό 33 (1945-1978) τα πέρασα μέσα στα αστυνομικά καταστήματα με καλές ή και άσχημες συνθήκες, αυτή η τότε ζωή μου, δεν περνά απαρατήρητη από την όλη μου ψυχοσύνθεση, γι' αυτό ακόμη και σήμερα που βρίσκομαι στο γέρμα της ζωής μου δεν έχω πάψει, να θυμάμαι τα τότε, να τα συγκρίνω με τα τώρα και να αγαπώ, κυριολεκτικά να λατρεύω, τους σημερινούς συναδέλφους, οι οποίοι προσφέρουν τις όποιες υπηρεσίες τους, μέσα από περισσότερο επικίνδυνες συνθήκες σε σχέση με εκείνες που επικρατούσαν την τότε δική μου εποχή.

Σεραφείμ Αθανασίου

Αφορμή για να αναφερθώ στα τότε και στα τώρα, πήρα από μια προχθεσινή ανακοίνωση του Αρχηγείου της Αστυνομίας η οποία αναφέρεται στα θετικά αποτελέσματα ενός προγράμματος με τίτλο «Αστυνομικοί της γειτονιάς».

Το Αρχηγείο στην ανακοίνωσή του λέει ότι σε 37 αστυνομικά καταστήματα διασκορπισμένα ανά την Ελλάδα και σε 96 γειτονίες, διατέθηκαν 187 αστυνομικά όργανα συνολικά, τα οποία -αν κατάλαβα καλά- ασχολήθηκαν στους χώρους ευθύνης αυτών, δίδοντας συμβουλές και όποιες πληροφορίες ζητούσαν οι εκεί κάτοικοι, κουβέντιαζαν φιλικά μαζί τους-λέω εγώ και καλά έκαναν-«περί ανέμων και υδάτων» ή και για την 80ντάχρονη γιαγιά κάποιου συνομιλητή, την οποία είχε πάρει ο ύπνος κι έπεσε από την παλιά (σαν και κείνη) πολυθρόνα της και, παρ' ολίγο να πάει από κείνο το πέσιμο ή και εξ «άλλης(χ) αιτίας» που μόνο αν δεν υπολογίζεις το πιπέρι που θα σου ρίξουν στη γλώσσα σου, τολμάς και αναφέρεις ολόκληρη τη φράση,μπροστά σε πολύ κόσμο.

Ειλικρινά, μου άρεσε αυτό το πρόγραμμα το οποίο έθεσε σε εφαρμογή το Αρχηγείο της Αστυνομίας και, μακάρι να συνεχιστεί και να επεκταθεί σε όλη τη Χώρα.

Τα Αστυνομικά όργανα δεν πρέπει να κρατούν μόνο χειροπέδες ή να μεταγάγουν κρατούμενους σε Φυλακές και Εισαγγελικές Αρχές.

Ο Αστυνομικός πρέπει (και σε καθημερινή βάση) να περνά από κάποια γειτονιά περπατώντας και ανταλλάσσοντας καλημέρες με νοικοκυρές την ώρα που εκείνες σκουπίζουν αυλές, τον καφετζή που απλώνει τις καρέκλες του στο πεζοδρόμιο, έξω στο δικό του μικρό χώρο, περιμένοντας παραγγελία για καφέ από τον διπλανό κουρέα, έμπορο, συμβολαιογράφο, δικηγόρο ή και τον μεροκαματιάρη εργάτη γης ή οικοδομής που περνώντας από εκείνο το δρόμο, πίνει και το καφεδάκι του.

Και εκτός από τις καλημέρες, εκείνο το παλικάρι που περιπολώντας εκτελεί και την διατεταγμένη υπηρεσία του, γνωρίζεται καλύτερα με τον κόσμο που, ακόμη και αν δεν αγαπούσε τα όργανα της τάξεως τώρα, με εκείνο το φιλικό χαιρετισμό ενός έστω και απλού οργάνου, αλλάζει γνώμη και με καθαρό πλέον μάτι, βλέπει την αστυνομία.

Πόσο όμορφα θα ένοιωσαν εκείνοι οι αστυνομικοί για τον κόσμο που συνάντησαν και φιλικά μίλησαν μαζί του το καλοκαίρι του λήγοντος τούτου (2015) έτους, ή ακόμη και τώρα αν συνεχίζεται αυτό το πέρασμα στις γειτονιές και πόση επίσης χαρά θα αισθάνονται για τους φίλους που απέκτησαν και την μεταστροφή πολλών εξ αυτών των πολιτών μιας κακής -ίσως- γνώμης τους για τα Αστυνομικά όργανα, σε καλή και φιλική στο μέλλον διάθεσή τους!

Άλλωστε, το όργανο της τάξεως αυτό το σκοπό έχει, να είναι φιλικό και ευγενικό προς τον πολίτη και εκείνος (ο πολίτης), να νιώθει εμπιστοσύνη, σχετική άνεση και να πιστεύει πως η αστυνομία αγρυπνεί για τη δική του ασφάλεια.

Περνώντας το όργανο από μια γειτονιά, οι εκεί διαμένοντες τον γνωρίζουν σιγά σιγά περισσότερο, λένε τα αστεία τους, πιθανώς τον προσκαλούν για ένα καφέ στο σπίτι τους, κάθονται μαζί στις αυλές των φτωχών ή και πλουσίων σπιτιών, γνωρίζουν την κυρία Μαρία που ίσως έχει άρρωστο το μονάκριβο γιό της και θέλει να ακούσει μια καλή κουβέντα θάρρους και ελπίδας. Ανταλλάσει ζεστή καλημέρα με την κυρία Αθανασία και ο πεζός Χωροφύλακας κάνει τη βόλτα του (και όχι εποχούμενος) από το δρόμο που βρίσκεται το σπίτι αυτής της νοικοκυράς.

Περνά με τα πόδια μπροστά από το μαγαζί του κυρ Παναγιώτη τον οποίο καλόκαρδα χαιρετά, τον ρωτά πώς πάει η δουλειά του και παίρνοντας την απάντηση «χάλια πάει, κυρ-χωροφύλακα» εκείνος απαντά πολύ φιλικά και συμβουλευτικά να κάνει κουράγιο και πως η όποια κρίση είναι μια μπόρα που θα περάσει και θα ξεχαστεί.

Και ο κυρ Παναγιώτης παίρνει κουράγιο από τα ενθαρρυντικά λόγια του οργάνου της τάξεως, το ευχαριστεί αλλά -λόγω κρίσης- συνεχίζει το δικό του Γολγοθά.

Ακολουθώντας το δρομολόγιό του, περνάει και έξω από το καφεενεδάκι στο οποίο ένας παππούς πίνει τον καφέ του. Λέει και σε εκείνον «καλημέρα» και από φιλικό ενδιαφέρον -πιθανώς να έχει και ο χωροφύλακας παππού- τον ρωτά «τι κάνει» και εκείνος ο γεροντάκος που ίσως έχει πολλά ή λίγα εγγόνια ακόμη και στην ηλικία του παλικαριού, ανταποδίδοντας ξαφνιασμένος τον χαιρετισμό, προσκαλεί τον ένστολο να τον κεράσει καφέ.

Και ο ευγενής πόλισμαν, παρά του ότι ίσως είχε πει τον καφέ του λίγη ώρα πριν σε προηγούμενο σπίτι ή καφενείο, για να μη χαλάσει το χατίρι κάθεται κοντά στον παππού και με τις όποιες κουβεντούλες ή αστεία, τον κάνει να θυμηθεί με συγκίνηση τη δική του νιότη, η οποία δυστυχώς πέρασε και δεν ξανάρχεται ποια...

Διαβάζοντας αυτή την ανακοίνωση του κ. Αρχηγού θέλω να πιστεύω πως, όλοι οι δικοί μου παλιοί συνάδελφοι, απόστρατοι της Χωροφυλακής και όσοι εξ ημών βρισκόμαστε στη ζωή, πολλά θυμηθήκαμε από τις τότε υπηρεσιακές μας απασχολήσεις, αλλά και τους φίλους που γνωρίσαμε οι οποίοι και μέχρι τις τωρινές μας μέρες, μας τιμούν με τη φιλία τους!

Εκείνα τα χρόνια και μέχρι τη 10ετία του '80, διάσπαρτες στον Ελλαδικό χώρο ήταν οι Υπηρεσίες της Χωροφυλακής που σε μικρά χωριά άρχιζαν από Φυλάκια με δύναμη δύο ή τριών ανδρών, σε κεφαλοχώρια με έδρα Σταθμούς Χωροφυλακής, σε κωμοπόλεις με έδρα Υποδιοικήσεις Χωροφυλακής ή Αστυνομικά Τμήματα και η κατανομή δυνάμεως συνεχιζόταν μέσα στις μεγάλες πολιτείες.

Ο Αστυνόμος και γενικά οι χωροφύλακες, έχαιραν μεγάλης εκτίμησης και στην περιφέρεια ευθύνης τους γνώριζαν τον κόσμο τόσο καλά «απ' έξω και ανακατωτά», λες και κρατούσαν βιβλία ληξιάρχου.

Έφευγε ο Αστυνόμος ή ο Χωροφύλακας με μετάθεση και χωρίς υπερβολή, ο κόσμος του χωριού έκλαιγε, νόμιζε πως έχανε ένα δικό του άνθρωπο!

Όλα τα πιο πάνω δεν είναι λόγια υπερβολής, είναι αληθινές συγκινητικές θύμησες του γράφοντος. Πόσοι συνάδελφοι όπως και εγώ, θα έχουν τόσα να θυμηθούν από κάποια δική τους προσωπική ιστορία αναπόλησης και από μια γειτονιά στην οποία κάποτε περιπολούσαν...

Υπηρέτησα για πολλά χρόνια στην πόλη της Ρόδου και ως Αστυνόμος στα κεφαλοχώρια της Νήσου: Αφάντου, Λίνδο, Γεννάδι και Παραδείσι στους οποίους Σταθμούς υπαγόντουσαν και μικρότερα χωριά. Σε εκείνα τα χωριά, είχα την τύχη να γνωρίσω ανθρώπους που στη συνέχεια έγιναν φίλοι μου, όπως φίλους απόκτησα και μέσα στη Ρόδο, στο αγαπημένο μου Καστελλόριζο, στο Βαθύ της Καλύμνου, στην Αργαλαστή Πηλίου, καθώς και στην Ελευθερούπολη Παγγαίου.

Δε θα ξεχάσω πως, στους Ιερούς Ναούς Κρεμαστής και Αφάντου Ρόδου, καθώς και στην Αργαλαστή Πηλίου οι εκεί Ιερείς και εκκλησιαστικοί επίτροποι, μέχρι και ξεχωριστό στασίδι είχαν παραχωρήσει «τιμής ένεκεν» στον εκάστοτε Αστυνόμο!

Στο Βόλο που εδώ και πενήντα χρόνια ζω, διατηρώ μια πολύ δυνατή φιλία με τον Συμβολαιογράφο κ. Γιώργο Γαλλέα τον οποίον είχα τη μεγάλη τύχη και τιμή να γνωρίσω στην Αργαλαστή, από την οποία κατάγεται. Σε περίπτωση που δεν υπήρχε εκεί ο Σταθμός στον οποίο και εγώ υπηρέτησα, ίσως αυτός ο εξαίρετος άνθρωπος και επιστήμων να παρέμενε σε μένα τελείως άγνωστος.

Οι «παλιοί» Αστυνομικοί μια που η Χωροφυλακή ήταν διάσπαρτη σε όλη την Ελλάδα, διατηρούν ακόμη δεσμούς φιλίας με τον εκεί κόσμο και η φιλία τους αυτή έχει μεταδοθεί και στα δικά τους παιδιά...

Στη γειτονιά του χωριού όταν περπατάς, προσφέρεις καλύτερη υπηρεσία απ' ότι ένας εποχούμενος αστυνομικός που και εκείνος είναι απαραίτητος, χωρίς όμως να καταργείται και ο πεζός ο οποίος αποκτά φίλους και προς όφελος του Σώματος.

Ο πεζός στο διάβα του θα συναντήσει το Γιώργο, το Θανάση, τον Παναγιώτη, τον δάσκαλο ή τον παπά του Χωριού και θα ανταλλάξει με αυτούς μία φιλική καλημέρα και λίγες ζεστές κουβέντες, πέρα από τα αστυνομικά καθήκοντα και την εφαρμογή νόμων.

-Γεια σου κύριε Αστυνόμε.

-Καλημέρα Γιώργο, πως πάνε οι δουλειές σου? Τι κάνει το παιδί σου που έμαθα πως ήταν άρρωστο? Πώς είναι η γιαγιά σου, αυτή η αρχόντισσα? Η κόρη σου, πώς πηγαίνει με το σχολείο της και τα μαθήματά της?

Και από το Γιώργο που ήταν ίσως κουμπωμένος, παίρνεις τις ανάλογες απαντήσεις σε φιλικό τόνο, συγχρόνως δε, αρχίζει η μεταστροφή στα συναισθήματα αυτού του ανθρώπου και ενώ ήταν επιφυλακτικός και ολίγον τι «Γιώργος πονηρός» άλλαξε γνώμη και τώρα, βλέπει το όργανο της τάξης με καλύτερη διάθεση και εμπιστοσύνη!

-Καλημέρα κυρία Αντιγόννη, κακώς πετάς τα νερά της αλισίβας με υπολείμματα σαπουνιού στο δρόμο. Τώρα τη γλίτωσες, την άλλη φορά όμως αν το ξανακάνεις,

με μεγάλη στενοχώρια θα σου κάνω μήνυση και είσαι όπως μαθαίνω ένας τόσο καλός άνθρωπος!

Η θορυβημένη κυρία Αντιγόνη, μετά την όποια τρομάρα της που ξαφνικά πέρασε όταν είδε μπροστά της τον Αστυνόμο, ανακτά θάρρος, ζητά συγγνώμη και υπόσχεται να μη χύσει ποτέ ξανά τα νερά της μπουγάδας της στο δρόμο ή να πλύνει το αυτοκίνητο της οικογένειας και να τον γεμίσει σαπουνάδες από τις οποίες μπορούσε να γλιστρήσει κάποια γριούλα, ή μικρό παιδάκι που θ' άτρεχε.

Και εκτός από τη συμμόρφωσή της, άρχισε να συμπαθεί και τον «κακό» μέχρι την ώρα εκείνη Αστυνόμο ή Χωροφύλακα. Αυτό δεν προσπαθεί να πετύχει η Αστυνομία? Να αποκτήσει δηλαδή φίλους και να την εμπιστεύονται?

Πολλά είπα για τα παλιά δικά μου και άλλων συναδέλφων μου χρόνια υπηρεσίας τα οποία και βέβαια γνωρίζω πως διαφέρουν από τα σημερινά.

Τότε, στους Αστυνομικούς Σταθμούς και στα Τμήματα Τάξεως όχι μόνο δεν είχαμε υπηρεσιακά αυτοκίνητα αλλά ούτε και ποδήλατα. Περπατούσαμε και περπατούσαμε, και ο δρόμος μας δεν είχε τελειωμό...

Η σημερινή Ελληνική Αστυνομία είναι η καλύτερη του κόσμου! Με αυτή την εγκληματικότητα η οποία -δυστυχώς- υπάρχει και στη χώρα μας, είναι άξια σεβασμού και επαίνων για τις όποιες μεγάλες επιτυχίες διαλεύκανσης σοβαρότατων υποθέσεων. Και, οι νομοταγείς πολίτες το παραδέχονται αυτό και με αγάπη ατενίζουν τον αστυνομικό ο οποίος για χάρη τους και ανά πάσα στιγμή κινδυνεύει η ζωή του.

Όμως, χωρίς να θιγεί η όλη δομή και οργάνωση των σημερινών αστυνομικών υπηρεσιών, μια που έγινε η αρχή και -κατά δήλωση του κ. Αρχηγού- έφερε θετικά αποτελέσματα, ας βρεθεί κάποιος τρόπος, μια καλή φόρμουλα ώστε να δημιουργηθούν εκείνες οι υπηρεσίες των πεζών αστυνομικών της γειτονιάς, όχι μόνο μέσα στις πόλεις αλλά και στα χωριά μας.

Θα μου επιτραπεί να ρίξω μια ιδέα χωρίς να απαιτώ... «πνευματικά δικαιώματα»: Σε πολλά χωριά υπάρχουν κοινοτικά ιδιόκτητα καταστήματα που λόγω Καλλικράτη έπαψαν να λειτουργούν ως Δήμοι ή Κοινότητες.

Δεν θα ήταν άσχημο, να ανοίξουν οι πόρτες αυτών των κτιρίων και χωρίς πολλά κρατικά έξοδα, να δεχθούν το όποιο όργανο επιλεγεί και σε καθημερινή βάση εκεί να εκτελεί την υπηρεσία του. Εκεί να τον βρίσκει έστω και από τηλεφώνου ή και μετάβαση ο ανήμπορος παππούς, ή γιαγιά, ο καφετζής, ο παππάς, ο δάσκαλος, ο αγρότης και η κάθε νοικοκυρά και να ζητά τη βοήθειά του, την όποια βοήθεια.

Και για να μη παραμένει μέσα στο γραφείο και πλήττει μόνο του το καλό εκείνο παλικάρι, έχοντας και την άνωθεν έγκριση, να μπορεί να κάνει τη βόλτα του στους δρόμους του χωριού ή στο σχολειό με τα τόσα μικρά παιδάκια και βλέποντάς τον εκείνα τα παιδάκια θα νιώθουν πιστεύω την όποια χαρά και την όποια ασφάλειά τους.

Τα σημερινά όργανα δεν είναι εκείνα της παλιάς εποχής που εξ ανάγκης η πνευματική τους τροφή δεν ήταν όπως η σημερινή που διακρίνει όλους τους αστυνομικούς (χωρίς βέβαια και εκείνα τα ολιγογράμματα παλιά όργανα να υστερούν σε σοβαρότητα και αστυνομική απόδοση).

Σήμερα όμως υπηρετούν στα Σώματα Ασφαλείας άνδρες και γυναίκες με πολλά πτυχία γνώσης! Είναι πολύγλωσσοι και φορτωμένοι πτυχία Ανωτάτων

Πνευματικών Ιδρυμάτων. Ανάμεσά τους βρίσκονται Δάσκαλοι, Καθηγητές, Δικηγόροι κ.λ.π.! Δικαιολογημένα λοιπόν σύμφωνα και με την ανακοίνωση του Αρχηγείου, πολλά όργανα ονομάζονται και Ψυχολόγοι.

Σεβαστέ Στρατηγέ, κ. Αρχηγέ του Αστυνομικού Σώματος, επιτρέψτε μου κλείνοντας (και ως ένας παλιός, πολύ παλιός, δικό σας συνάδελφος και με μικρότερο Ιεραρχικό από τον δικό σας βαθμό), επιτρέψτε μου επαναλαμβάνω κατά «παρέκκλιση της κειμένης Ιεραρχίας», όπως έλεγαν οι τότε Κανονισμοί, να απευθυνθώ ανοικτά σε σας και να σας παρακαλέσω να μη σταματήσετε αυτή σας την προσπάθεια.

Απλώστε ακόμη ένα αστυνομικό προστατευτικό σας δίχτυ και στα μικρότερα χωριά μας. Δεν πρέπει βέβαια να χαλάσει η σημερινή οργάνωση σε αριθμητική δύναμη ανδρών των όποιων υπηρεσιών σας, μπορείτε όμως να βρείτε τον τρόπο ώστε σε Κωμοπόλεις και μικρότερα Χωριά κάποιο πρωινό οι εκεί κάτοικοι να δουν μπροστά τους τον πεζό Χωροφύλακα που χρόνια τώρα έχουν χάσει ο Γιώργος, ο Θανάσης, ο Κώστας, η Μαρία, η Γιαννούλα και η Αντιγόνη .

Είναι εκείνη η έστω φανταστική κυρία Αντιγόνη του παρόντος κειμένου, που ενώ ασυναίσθητα πέταγε την αλισίβα με τις σαπουνάδες της στο δρόμο, τώρα, όχι μόνο συμμορφώθηκε στις υποδείξεις του Αστυνόμου ή του Χωροφύλακα, αλλά πλέον «γλώσσα δε βάζει μέσα» και συνεχώς λέει στους γείτονες και στους φίλους της, το «πόσο καλά και ευγενικά παιδιά είναι οι αστυνομικοί»! Αυτό δεν επιθυμείτε και εσείς κ. Αρχηγέ, να αποκτήσει δηλαδή περισσότερους ακόμη φίλους η Ελληνική Αστυνομία? Ιδού η Ρόδος.

Ο κόσμος που έρχεται σε επαφή με τον πεζό Χωροφύλακα (συγγνώμη, έτσι συνήθισα και ονομάζω τον Αστυφύλακα) αλλάζει γνώμη και τον «μπασκίνα», το «δολοφόνο του λαού», το «αντιπαθές όργανο» αρχίζει και να το αγαπά και το θεωρεί φίλο και οικογενειακό του προστάτη!

Κύριε Αρχηγέ, τολμήστε και συγκροτείστε τέτοιες υπηρεσίες, τις χρειάζονται οι γειτονιές μας. Τις χρειαζόμαστε όλοι μας γιατί θέλουμε το χωροφύλακα στη γειτονιά μας, να περνά πεζός και στο δικό μας στενό.

*****

Σημείωση: Την 27 Οκτωβρίου 2015 δημοσιεύτηκε και στην εφημερίδα «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ».